

Feloldozás

Nappal van, mégis oly sötét az ég,
végtelenbe nézve keresek fényt.
Letaposott virágokon állok,
és a feloldozásomra várok.

Béna voltam, de már ismét járok.
Világtalan voltam, de már látok.
Börtönben voltam, de szabad a tér,
mert megbocsátott nekem is az ég.

Megbocsát az, aki nem tehet mást,
ha felé száll egy őszinte fohász.
A sötétből most a fényre állok,
s felegyenesednek a virágok.

Holdtánc

Táncol a Hold, szépen táncol az égen,
egyedül vagyok itt, és csak én nézem.
Jó nézni, s pillanatra csodát látni,
villamos helyett az Istenre várni.

Táncol a Hold, táncol a pocsolyában,
egyedül vagyok az éj magányában.
Jó nézni, s pillanatra csodát látni
az Isten helyett önmagamra várni.

Táncol a Hold, táncol távoli tűzben,
egyedül rohanok, mint vad, kit űznek.
Jó nézni, s pillanatra csodát látni
önmagam utolérni, s rátalálni.

Befejezés

Talán már holnap, hazug mosollyal,
vagy majd csak megfáradtan, vénen.
Szépen egy könnyű paplanos ágyban,
vagy az útszéli árokban, vérben.

Mikor, és hol az, nekem oly mindegy,
csak állj ott, s várj az ajtóban Isten!

INCZÉDY PÉTER**EGY CSEPP EMBERSÉG...**

Talán sokan emlékeznek még erre a címre, ami a Magyar Rádió - akkor még Kossuth néven, ma MR-1-en - sugárzott különböző ismert hazai személyiségeket megszólítva a sorozatban, majd az elhangzottakat könyv alakban is megjelentette. Levelet írtam a műsor szerkesztőjének abban a reményben, hogy Gyurka bácsinak is jut majd egy oldal az „Egy csepp emberség” című könyvben. Ha már egy lélegzetnyi riportidőt nem szenteltek akkor neki.

Íme a levél, megszólítás nélkül másolom ide:
Először csak felfigyeltem erre a műsorra, később megszerettem. Megszerettem, mert egy lélegzetnyi időre megállásra késztetett. A műsorban megszólalóknak ars poeticáját hallottam ki, a megidézett mesterek mondataiban. A megszólalók legtöbbször már elhunyt gondolkodók napjainknak szóló üzenetét tolmácsolták. Magam most szakítanék egy kicsit ezzel a gyakorlattal, mert egy köztünk élő személy tanításának egyik pillérét szeretném itt elmondani.

Egy köztünk élő emberét, aki nem politikus, nem tagja a Tudományos Akadémiának és más világi, vagy egyházi felekezetnek kitüntető címét sem viseli. Ő maga piarista tanárnak tartja magát, aki hitbéli elkötelezettségével járja az evangéliumi utat. Bizonyára sokak előtt nem ismeretlen neve sem; Bulányi György páteré, aki életével hitelesítette s hitelesíti ma is szavait, mondhatnám úgy is, hogy az ige hirdetését. Tőle hallottam ezt az akár nyelvújításként is jegyezhető szót: a kapzsi ellentétéként megalkotott „adzsi”-t. Sokan vagyunk, mert magamat sem vonhatom ki ebből a többes számból, akiket olykor a többlet birtoklás vágya vezet, de szerencsére még sokan vannak, akiknél az adás előbbre való. Ők azok, akik a kapni valamit, az adni valamit-tel gondolják ellensúlyozni.

Legyen az megfogható, elfogyasztható anyagi, vagy a lélek épülését szolgáló szellemi adomány. Számomra ezért a kapzsi mellett, az önzetlen adakozás igényét kifejező „adzsi” nyelvújító szó üzenete is lehet egy megállója az Egy csepp emberségnek. Már csupán csak a hegeli dialektika jegyében is.

A szerkesztő nem vállalkozott e szöveg közlésére a könyvben. Legyen hát itt ez is egy darabja emlékezésünknek.